

भगवान

श्री वेंकय्या स्वामी

भगवान
श्री व्यंकय्या स्वामी

(आधुनिक संताच्या जीवनाचे सार)

तेलुगू संकलन कर्ता

श्री पी.सुब्बरामय्या
सेवानिवृत्त शिक्षक, गोलगमुडि

अनुवादिका

डॉ.मनिषा कामेश राव
बीएचएमएस पीजीडीइएमएस होमिओपॅथी कन्सल्टंट

मराठी संकलन

दिनकर बा.बनसोडे

ॐ गण गणपतये नमः

समर्पण

श्री गणरायाचरणी कोटी कोटी प्रणाम करते, ज्यांनी मला या मानव रूपी जन्मामध्ये समर्थ सद्गुरुंची सेवा करण्याची संधी दिली. हे कार्य मी माझ्या सद्गुरु चरणी समर्पित करते; ज्यांनी मला त्यांच्या रहस्यमय जीवनाचे प्रसारण माझ्या मराठी बांधवामध्ये करण्याची संधी दिली व मार्ग दाखविला.

माझ्या आई वडिलांच्या चरणी समर्पित करते; ज्यांनी मला जन्म दिला, शिक्षण दिले व समाजात सन्मानाने जगण्याची संधी दिली; ज्यांच्या आर्शिवादाने आज मी एक डॉक्टर म्हणून समाजामध्ये ताठ मानेने वावरते.

श्री आचार्य भारद्वाजगुरुजी व श्री पी.सुब्बुरामया (गोगलमूडी) जिच्या चरणी समर्पित करते; ज्यांनी मला सद्गुरु वेकंच्या स्वामींची किर्ती 'अवधूत लिला' या तेलगु पुस्तकातून आपल्या तेलगु बांधवांपर्यंत पोहचविण्यास मदत केली. ज्यांच्यामुळे स्वामींची अद्भूत किर्ती सामान्य जनतेपर्यंत आली. ज्याचे कांही कालावधीनंतर हिंदीमध्ये रूपांतर करण्यात आले व आज मी प्रयत्न करीत आहे; जेणे करुन स्वामी माझ्या मराठी बांधवापर्यंत सुध्दा पोहचतील व त्याकरिता मला स्वामींचा आर्शिवाद हवा आहे.

ॐ स्वामीये नमः

॥ श्री गुरुस्तोत्रम् ॥

गुरुर्ब्रम्हा गुरुर्विष्णु गुरुर्देवो महेश्वरः
गुरु साक्षात् पर ब्रह्म तस्मै श्रीगुरवे नमः

अर्थ : गुरु हे ब्रह्मा, विष्णु व महेशाचे (शिव शंकर) रूप आहे. गुरुमध्ये साक्षात् संपूर्ण ब्रह्मांड सामावलेले आहे अशा या माझ्या सद्गुरुंना माझे कोटी कोटी प्रणाम.

॥ प्रार्थना ॥

गुरुमध्येस्थितम विश्वम्, विश्वमध्ये सस्थितो गुरुहु गुरु रू विश्वम् नाच अन्योस्थी, तस्मै श्री गुरवे नमः

अर्थ : निसर्ग पूर्णपणे गुरुमध्ये सामावले आहे. संपूर्ण निसर्गात गुरु सुगंधाप्रमाणे दरवळत आहेत. त्यांच्या पुढे कांहीच नाही अशा या गुरुंना माझे कोटी कोटी प्रणाम.

॥ स्वामींचे जीवन ॥

स्वामींचा जन्म आंध्र प्रदेशच्या नेल्लूर जिल्ह्यात नागुलवेल्लटूर या एका छोट्याश्या गांवी झाला. धर्मपरायण जोडपे सोमपल्ली पिच्चम्मा व पेंचलय्या अशा थोर आई वडिलांच्या पोटी स्वामींनी जन्म घेतला. लहानपणापासूनच स्वामींना गोरबरीबांचा व अज्ञानी लोकांचा कैवारी म्हणून जन्म घेणारा महान मानव म्हणून ओळखले जाते. एकदा स्वामींच्या बोलण्यावरून कळले की, त्यांच्या आई वडिलांनी त्यांना सर्वसामान्य मानवाप्रमाणे जन्म दिला नाही म्हणजे स्वामींचा जन्म एका दिव्य उद्देशासाठी झाला आहे.

लहानपणापासून स्वामी धर्म पारायणासाठी प्रसिध्द होते. त्यांच्या बालपणीचे मित्र त्यांना एका दयाळू राजाप्रमाणे समजत. कारण स्वामी त्यांच्यातील भांडण योग्य पध्दतीने सोडवित. उन्हाळ्याच्या दिवसात जेव्हा स्वामी गुरांना कचरा व धान्य खातांना पहात त्यांना त्यांची दया येत व ते स्वतःच्या डोक्यावरचे गवताचे गाठोडे त्यांच्या पुढे टाकत व रिकाम्या हाताने घरी परतत. अशा या स्वामींच्या वागण्याला लोक वेडा समजत व म्हणून स्वामींना गावातील सर्व लोक वेडा व्यंकय्या म्हणून चिडवत.

सोळा वर्षांचे असतांना स्वामींचा भाचा म्हणजेच त्यांच्या बहिणीचा मुलगा खूप आजारी पडला होता. त्यांच्या बहिणीने तर त्यांच्या जगण्याची आशाच सोडून दिली होती व ती रडत होती. स्वामींना तिची दया आली. त्यांनी बाळाच्या चेहऱ्यावरून हात फिरविला व म्हणाले की, रडू नकोस मंगम्मा बाळाला कांही झालेले नाही तो बरा आहे आणि खरेच चमत्कार घडला बाळ औषध न घेताच बरे झाले.

एकदा स्वामी त्यांच्या बहिणीला माहेरी आणण्याकरिता तिच्या गांवी गेले होते. त्यांची बहिण राजपदमपुरम नावाच्या गांवी राहात होती. पण त्यांच्या बहिणीला काळजी वाटत होती की, हा वेडा मुलगा मला मध्येच कुठेतरी सोडून निघून गेला तर, पण अंतरज्ञानी स्वामींनी तिच्या न उच्चारलेल्या विचाराचे उत्तर देत म्हणाले 'ताई! मी इतका वेडा नाही की, तुला अर्ध्या वाटेत सोडून निघून जाईन' त्यांच्या बहिणीने सांगितलेल्या या गोष्टीवरून स्वामींना लहानपणापासून महान दैवी शक्तीचे वरदान असल्याचे समजते.

लहानपणापासूनच स्वामींना एकांतात राहणे आवडत असे. ते एकटेच अरण्यात जाऊन साधना करीत. त्यांच्या मित्रामधून कोणी त्यांना खेळायला बोलविले की, ते म्हणत माझ्याजवळ येऊ नका मी एक मोठा गुन्हा केलेला आहे आणि म्हणून पोलिस माझ्या शोधात आहेत. त्यांनी जर तुम्हाला माझ्यासोबत पाहिले तर ते तुम्हाला पण घेऊन जातील.

ऐंशी वर्षांचे असतांना स्वामींच्या पायाला लकवा झालेला होता व त्यांना चालता येत नव्हते. भक्तांनी त्यांना त्यांच्या पायावर उपचार करण्याकरिता खुप समजावले व उपचार घेण्याबाबत सांगितले पण स्वामींनी त्यांचे ऐकले नाही. ते म्हणत की, 'मी जर माझ्यावर उपचार केले तर मला या दुःखाचे अनुभव घेण्यासाठी दुसरा जन्म घ्यावा लागेल'.

स्वामींच्या दयाळु वृत्तीमुळे लोक त्यांना वेडा व्यंकय्या म्हणून चिडवत असत. वीस वर्षांचे असतांना त्यांना अचानक खुप ताप आला होता व तो बरा होत नव्हता. थोड्या दिवसांनी ते वेड्यासारखे वागू लागले होते. रात्रंदिवस ते गल्ली गल्लीमध्ये 'चाकली योगम' (धोब्याचे राज्य) 'मंगल योगम' (न्हाळ्याचे राज्य) 'जक्कल योगम'! (हरिजन राज्य) 'डुडुक डुडुक' असे जोरात ओरडत फिरत. त्या काळात लोक जात पात या सर्व गोष्टीचे कठोरपणे पालन करीत असत. स्वामी धोबी, न्हावी व हरिजन या सगळ्याबरोबर बसून जेवण करीत असत म्हणून गांवातील लोकांनी त्यांना समाजाबाहेर काढून टाकले होते.

स्वामींची अशी वागणूक वाढत चालली होती. जवळपास कुठे हॉस्पिटल नसल्यामुळे आई वडीलांनी त्यांना आयुर्वेदिक औषधोपचार सुरु केले व तांत्रिकी उपचार पण केले, पण त्यांच्यात कांहीच फरक पडला नाही. शेवटी त्यांच्या आई वडिलांनी त्यांना त्यांच्या त्याच अवस्थेत सोडून दिले.

स्वामी एकांतात फिरू लागले होते. तरुण मुलींना पाहिले की स्वामी त्यांच्यापासून दूर पळत. जसे वाघ समोर आल्यास घाबरून पळतात तसे स्वामी लांब पळत असत. स्वामी रानावनात फिरत राहत त्यामुळे त्यांची आई त्यांच्याकरिता जेवण हमालाच्या हातून पाठवित असे. जेवण पाठविलेले पाहून स्वामी त्यांच्या पाठोपाठ घरी येत. त्यांची आई त्यांच्यासाठी नवीन कपडे तयार ठेवत असे. स्वामी रानावनातून फिरत असल्यामुळे त्यांचे कपडे फाटून जात असत. स्वामी घरी येऊन आईने दिलेला खाऊ खाऊन पुन्हा रानावनात पळून जात.

एकदा त्यांनी गांव सोडून दिले व ते बरीच वर्षे कोणालाच सापडले नाहीत त्यामुळे त्यांच्या आई वडीलांनी त्यांच्या परत येण्याची आशाच सोडून दिली होती. शेवटी कांही वर्षांनंतर ते शेजारच्या एका गांवात आल्याचे त्यांच्या आई वडिलांना तसेच गांवातील लोकांना समजले, पण तोपर्यंत ते वेडा व्यंकय्या राहिले नव्हते तर ते वेंकय्या स्वामी म्हणून ओळखले जाऊ लागले होते. ते मानवाचेच नव्हे तर पशु पक्षांचेसुद्धा असाह्य रोग बरे करीत होते. सर्व लोक त्यांना व्यंकय्या स्वामी म्हणून ओळखू लागले होते. लोकांना ते भविष्यात येणाऱ्या अडचणीपासून सावध करीत. ते त्यांच्या कृपादृष्टीच्या रुपात गळ्यात बांधण्याकरिता सफेत धागा देत व कांही गूढ संदेश एका कागदावर लिहून त्याला त्यांच्या हाताचा स्पर्श करून तो कागद भक्तांना देत. त्यांच्या अंगठ्याचे चिन्ह त्यांच्या कृपेच्या रुपात भक्तांमध्ये वाटत.

ते स्वतः जवळ नेहमी आग ठेवीत ते जेथे कुठे जात, त्यांच्या हातात एक जुनी रस्सी असे या रस्सीची दुसरी बाजू जळत असे. त्यांच्या डोक्यावर रस्सीच्या तुकड्याचा एक गट्टा, एका हातात एक छोटे मडके व दुसऱ्या हातात एक काठी असे. ते बरीच वर्षे राजुपालेमजवळ पेन्नार नदीजवळ व सोमसिला जंगलात फिरत होते. कुठेही जेवल्यानंतर स्वामी त्या घरात न थांबता ताबडतोब तेथून निघून जात. ते नेहमी त्यांच्या ओंजळीनेच पाणी पित असत.

त्यादिवसामध्ये कॉलरा व कांजण्याची साथ पसरलेली होती. त्यामुळे कित्येक गांवे ओसाड पडून रिकामी झालेली होती. अशा असहाय्य स्थितीमध्ये स्वामींचे धूप, दौरा व आशिर्वाद संरक्षणाकरिता उपयोगी पडले. त्यामुळे लोकांचा या रोगांपासून बचाव झाला.

सुरुवातीला स्वामी राजुपालेमजवळ एका डोंगरावर झोपडीत राहत होते, त्याला अंकल्लम्मबोट्टु म्हणत. रात्रभर स्वामी तेलाचा दिवा लावीत व त्याच्या प्रकाशात एकतारा वाजवीत ईश्वराचे नामःस्मरण करीत. कांही दिवसांनी त्यांनी त्यांचे स्थान बदलून कोटित्थिमच्या शिव शंकराच्या मंदिरात वास्तव्य केले. ते रात्रंदिवस ' ओम नारायण आदि नारायण ' हा महामंत्र जपत. रात्रभर दोन्ही हातांनी एकतारा वाजवित व मंत्रजप करीत असत. जर त्यांना झोप आली, तर ते काट्याने हिरड्यांना जखम होईपर्यंत कोरत व तोंडातून रक्त आल्यावर पाण्याने धुवत. ते मंत्र जपामध्ये इतके तल्लीन होत की, त्यांना लक्षात येत नसे की, त्यांच्या एकताऱ्याची तार तुटलेली आहे.

ते कित्येक वर्षे सोमसिलाजवळ पेन्नार नदीवर वालुचा बांध बांधण्यामध्ये व्यस्त होते. रात्रंदिवस स्वामी काम करीत होते. हे देवाचे काम आहे म्हणून लोकही त्यांना मदत करीत. लोकांमधून कोणीतरी जेवणाचा भाग सांभाळून सर्वांसाठी भोजनाची व्यवस्था करीत असत. रात्रंदिवस सतत पाण्यामध्ये काम करून स्वामींच्या हातापायांना जखमा झाल्या होत्या. त्यांनी एक ओढा तयार केला होता व त्यात नदीच्या विरुद्ध दिशेने पाणी सोडले. जिथे नदीच्या पाण्याचे व ओढ्याच्या पाण्याचे मिलन होते तेथे स्वामी लाकडे

टाकून होम करीत बसत. ते आगीच्या एका बाजूला पाणी शिंपडीत व ते म्हणत की, ते असे करुन कॉलरा व गौच्या या असाध्य रोगांना गांवकऱ्यांपासून दूर करीत आहेत. ते म्हणत की, एक तुला पाण्याची किंमत तीन करोड आहे. (इंग्रजांच्या राज्यात तुला हा शब्द एक रुपयाच्या भाराला म्हणत.)

कांही वर्षांनंतर स्वामी गरीब व पददलितांच्या सेवेमध्ये व्यस्त झाले. याकरिता ते यात्रा करु लागले. ते कधीच कोणाच्या घरी थांबत नसत. कधी मंदीर, गांवाची चावडी, झाडाखाली किंवा एखाद्या पडक्या घरात स्वामी आपला मुक्काम करीत. स्वामी त्यांचे जेवण एका विशिष्ट प्रकारे खात ते भाताचे भांडे उलटत मग ते बोटाने भात पानाच्या बाजूला सगळीकडे उडवित मग दुसऱ्यांदा ते भात घेत. अगोदर स्वतःचा हात डोक्याला लावीत मगच ते भाताला स्पर्श करीत. दुसऱ्यावेळी दिलेल्या भाताचा प्रसाद ते घरातील लोकांना देत. मग त्यांना तिसऱ्यांदा त्यांना जेवण वाढले जात असे. त्यावेळी भाताच्या ढिगाबरोबर मधल्या भागातील भात तोही अगदी थोडासाच स्वामी खात व उरलेला भात ते पुन्हा पानाच्या बाजूला बोटाने फेकीत. त्यांना जेवणामध्ये चव वैगैरे कशी आहे यामध्ये कांही रस नसे, ते लाल मिरचीची चटणी गोड पदार्थात मिसळून खात.

स्वामी जेव्हा गांवोगावी फिरत तेव्हा ते कोणत्याही नदी किंवा विहीरीत आंघोळ करीत. स्वामींनी ज्या ज्या ठिकाणी आंघोळ केली त्या सर्व ठिकाणातील पाणी शुध्द झाले. ज्या ठिकाणी पाणी नसेल किंवा नदी किंवा नाले कोरडे पडलेले असत तेथे स्वामी ओंजळीतून त्याठिकाणी पाणी टाकत, त्यामुळे नदीला किंवा नाल्याला पूर येत असे. स्वामी कोणत्याही पाण्याने आंघोळ करीत असले तरी वय झाल्यावर मात्र ते खूपच गरम पाण्याने आंघोळ करु लागले. स्वामी गोलगमुडीच्या समाधी मंदीराजवळ असलेल्या कोनेरु मध्ये आंघोळ करीत, त्यामुळे कोनेरु आज पवित्र झाले आहे.

समाधी मंदीरात असलेल्या विहीरीचे काम स्वामींच्या हस्ते सुरु केले होते स्वामींनी स्वतः हाताने खोदकाम सुरु करुन एक टोपली माती उचलून विहीरीच्या कामाचा शुभारंभ केला होता. संपूर्ण तिर्थयात्रींसाठी व गांवातील लोकांसाठी ही एकच पाण्याची सोय आहे व कोणत्याही ऋतुमध्ये त्यामधील पाणी आटत नाही किंवा विहीर कोरडी पडत नाही.

भ्रमणाच्या दिवसांमध्ये स्वामी सतत सात/आठ वर्ष गोलगमुडीमध्ये थांबले तेथे ते रात्रंदिवस होम करीत होते व अंगठ्याचे ठसे कागदावर उठवीत होते भक्त त्यांना कागद, रद्दीपेपर व शाईचा गोळा आणून देत. स्वामींनी सेवकांना त्यांच्या अंगठ्याचे ठसे सांभाळून ठेवण्यास सांगितले होते, जणू त्या ठशांची किंमत आज लाखो रुपयांच्यापण वर आहे. स्वामींचा प्रत्येक शब्द आज खरा ठरला आहे. स्वामी एकदा म्हणाले होते की, आपण एक दिवस हात न लावता शिजवलेल अन्न खाणार आहोत. आज आधुनिक तंत्रामुळे प्रेशरकुकर मायक्रो ओव्हन इत्यादि उपकरणे निर्माण झाली. ज्यामुळे आपल्याला हाताचा जास्त वापर करता येत नाही.

एक दिवस आश्रम परिसर दाखवितांना स्वामी म्हणाले की, गेल्या चौदा पिढ्यांपासून इथे खाद्यान्नाची रास होती. या संबंदात सुगंधीत खाद्य म्हणजेच स्वामींची केलेली घोर तपस्या आहे. कित्येक वर्षांच्या संतांच्या तपस्येमुळेच हे स्थान आज इतके पवित्र व समृध्द झाले आहे. आज या पवित्र स्थानाची शक्ती इतकी प्रबळ आहे की, इथे राहिल्यामुळे असाध्य रोग सुध्दा बरे होतात. ज्या ज्या ठिकाणावरून स्वामींना अन्न मिळत होते ते प्रत्येक ठिकाण आज जलसिंचन सुविधेमुळे विकसित झाले आहे.

आज सोमसिला बांध त्याच ठिकाणी बांधला गेला आहे जिथे स्वामी त्यांच्या हाताने बांध बनवित होते. या सोमसिलाचे पाणी शंभर किलोमीटर दूर वसलेल्या गोलगमुडीतील समाधी मंदिरापर्यंत वाहात आहे. स्वामींनी कित्येक कुष्ठ रोग्यांना बरे केले. कित्येक वेळा पाऊस नसलेल्या ठिकाणांवर पाऊस पाडला. स्वामींच्या कृपेने कित्येकांचे व्यसन सुटले अशा या स्वामींना माझा कोटी कोटी प्रणाम!

॥ मृत्यूवर विजय ॥

दिनांक २४ ऑगस्ट १९८२ रोजी स्वामींनी महासमाधी घेतली. महासमाधी घेण्याच्या अगोदरचे सहा महिने स्वामी आजारी पडू लागले त्यावेळेस एका भक्तांने विचारले 'स्वामी तुम्ही जर आम्हांला सोडून गेलात तर आमचे कसे होणार.' स्वामी म्हणाले मी कुठेही जाणार नाही, जोपर्यंत सूर्य आणि चंद्र आहेत तोपर्यंत मी सुध्दा आहे. स्वामींनी त्यांचे हे शब्द खरे केले. ते आज खऱ्या भक्तीभावाने केलेल्या प्रार्थनेला ओ देऊन भक्तांच्या हाकेला धावून येतात. मग त्या भक्तांने त्यांची आठवण जरी काढली तरी नाही तरी स्वामी त्यांच्या मदतीला धावून येतात. स्वामींनी मृत्यूवर विजय मिळविला होता.

दिनांक १६ सप्टेंबर १९८६ रोजी लेखक श्री.पी.सुब्बरामय्या(अवधुत लीला) यांचे मित्र जे विजयनगरमला राहतात, स्वामी त्यांच्या घरी गेले व अन्न मागू लागले. लेखकांचे मित्र शिर्डीच्या साईबाबांचे परम भक्त होते, पण त्यांनी स्वामींना कधीच पाहिले नव्हते. ते घरी नसतांना एक पांढऱ्या केसांचा गुडघ्यापर्यंत धोतर नेसलेला आणि खांद्यावर पांढरा टॉवेल व हातात छडी घेतलेली एक वयोवृद्ध व्यक्ती त्यांच्या घरी गेली व त्यांच्या आईला जेवण मागू लागली. त्यांच्या आईने त्या व्यक्तीला पानावर जेवण वाढले पण स्वामींनी जेवण न खाता गायीला चारले व एक ग्लास रसम (चिंचेचा सार) प्यायले व म्हणाले की, माझी भुक तृप्त झाली आणि ते निघून गेले, पण जोपर्यंत स्वामींची तेथे उपस्थिती होती तोपर्यंत त्यांच्या आईला परमानंदाचा अनुभव आला. आईने जेव्हा ही गोष्ट लेखकाच्या मित्राला सांगितली तेव्हा ते म्हणाले ते दुसरे तिसरे कांही नसून साईबाबांचेच प्रतिरूप होते. त्यांनी संपूर्ण गांवात स्वामींचा शोध घेतला परंतु त्यांच्या कांहीच शोध लागला नाही. आश्चर्याची गोष्ट म्हणजे एका आठवड्यातच श्री आचार्य भारद्वाज गुरुजीद्वारा लिहिलेली 'अवधुत लीला' हे पुस्तक त्यांच्या घरी पोहचले.

स्वामींचे छायाचित्र पुस्तकावर पाहून त्यांच्या आईने निःसंदेह ओळखले ही तीच व्यक्ती आहे जिने त्यादिवशी गाईला जेवण चारले होते. हे ऐकून लेखकाच्या मित्रांने पुन्हा एकदा स्वामींना आवाहन केले की, त्यांनी पुन्हा एकदा त्यांच्या घरी येऊन त्यांना दर्शन व आशिर्वाद द्यावा. दिनांक १२ ऑक्टोबर १९८६ रोजी स्वामी त्यांच्या मुख्य दारात जमिनीवर बसलेले होते. लेखकाच्या मित्राला त्यांच्या स्वतःच्या डोळ्यावर विश्वास बसेना. त्यांनी जाऊन स्वामींना वंदन केले व घरी येण्यास विनंती केली पण स्वामींनी त्यांना स्पष्ट नकार दिला. त्यांनी दिलेली मिठाई तिथे उपस्थित असलेल्या लोकांमध्ये वाटली. त्यांनी दिलेली भोपळ्याची भाजी खाल्ली, खीर प्यायले व तेथून निघून गेले. त्यादिवसांपासून विजयनगरमध्ये राहणारे बरेच लोक श्री स्वामींची भक्ती करू लागले, त्यांच्या दर्शनाकरिता गोलगमुडीला जाऊ लागले.

पुन्हा लेखकाच्या मित्रांने स्वामींना दर्शन देण्याकरिता त्यांची मनोभावे प्रार्थना केली व त्यांच्या स्वागतासाठी नवीन चादर तयार ठेवली. दिनांक १२ डिसेंबर १९८६ रोजी दयाळु माऊली पुन्हा त्यांच्या घरी गेली, त्यांच्या शेजाऱ्यासोबत बसून दुध पिऊन त्यांनी दिलेली चादर घेतली व निघून गेले.

अशा प्रकारे स्वामींनी भगवान येशु ख्रिस्तांसारखा जन्म व मृत्यूवर विजय मिळविला होता. त्यांनी त्यांच्या भौतिक शरिराचा त्याग करण्यासाठी महासमाधी घेतली. अशाच प्रकारे १९८५ साली स्वामींनी समाधी मंदिरात तीन महिलांना दर्शन दिले ते त्यांच्या समोर दहा मिनिटाकरिता प्रकट झाले व अंतर्धान पावले. अशाप्रकारे स्वामींनी कित्येक वेळा वेगवेगळ्या रुपात येऊन भाविकांना दर्शन दिलेले आहे.

जोपर्यंत सूर्य आणि चंद्र आहेत तोपर्यंत मी धरतीवर वास करीन असे स्वामींनी वचन दिले आहे.

॥ महा समाधी पूर्वीचे अनुभव ॥

जे.सी.पेंचलया, येरपल्ली, नागुलवेल्लटुर (श्री स्वामींचे जन्मस्थान) त्यांच्या भावाचा अनुभव सांगतांना म्हणतात की, माझा २४ वर्षांचा भाऊ जे.पेद्द पेंचलया एका प्रायमरी शाळेत शिक्षक होता. त्यांना अर्धांगवायुचा झटका आलेला होता त्यामुळे त्याचे हात पाय व आवाज काम करीत नव्हते. ते त्याची क्रिया बिछान्यात करत. त्यांनी त्याच्यावर अर्धांगवायु विशेषज्ञाचा उपचार केला परंतु त्याच्यावर उपचार होऊ शकले नाहीत. तसेच त्याचे हात पाय सरळ होऊ शकले नाहीत किंवा त्याचा आवाज परत आला नाही. तेव्हा त्यांच्या आईने त्यांच्या आरोग्यासाठी स्वामींकडे प्रार्थना केली. स्वामींना त्याची दया आली. स्वामींनी त्यांना सांगितले 'बिल्लुपाडु मिट्टलुवर एक युलिंद्राचे झाड आहे त्या झाडाच्या खाली एक आंब्याची कोय आहे. त्या कोयीचे चूर्ण करून मुलाला पाज तो बरा होईल.' आईने मला ती कोय आणण्यास सांगितले पण त्यावेळेस मी स्वामींना ओळखत नव्हतो. मी हे काम करण्यास तयार नव्हतो. एवढ्या मोठ्या अरण्यात एका आंब्याच्या कोयीचा शोध घेणे मला पटले नाही म्हणून आम्ही सर्वजन ती गोष्ट विसरलो.

दोन महिन्यांनंतर आम्ही उपचारासाठी भावाला पालखीत घेऊन बिल्लुपाडूजवळ निघालो. गरमीचे दिवस होते. आम्ही थोडा वेळ आराम करावा म्हणून बिल्लुपाडूजवळ एका झाडाखाली थांबलो. माझे वडिल शौच्याला गेले होते, त्यांना युलिंद्र झाडाखाली आंब्याची कोय सापडली. अचानक त्यांना दोन महिन्यापूर्वी स्वामींनी सांगितलेली गोष्ट आठवली. त्यांनी ती कोय घेतली व बालाजीपेट जाण्याऐवजी आम्हाला घेऊन पुन्हा आमच्या गांवी परतले आणि त्यांनी स्वामींच्या सांगण्यानुसार आंब्याच्या कोयीचा कुट करून माझ्या भावाला चारला. दुसऱ्या दिवशी माझ्या भावाला स्वतःच्या पायांनी चालतांना व स्वामींच्या नावाचा जप करतांना पाहून मी मंत्रमुग्ध झालो.

शैक्षणिक आणि वैज्ञानिक ज्ञानाचा मला गर्व झाला होता तो या घटनेने दूर झाला. मी स्वामींना साष्टांग नमस्कार केला आणि जे कांही स्वामींबद्दलचे चुकीचे समज मनात ठेवले व बोललो त्याबद्दल स्वामींची क्षमा मागितली.

१९५३ साली बोइंडला नरसम्मा नावाची खूप श्रीमंत स्त्री होती. त्यांच्या घराण्याला संस्थान म्हणत होते. त्यांना एक मुलगा होता. कोन्हा रेड्डी जो ६० वर्षांचा होता. त्याला तीन मुली होत्या पण एकही मुलगा नव्हता. दुर्भाग्याने एका वर्षाच्या आत त्यांची सर्व संपत्ती कापराप्रमाणे उडून गेली व तो दरिद्री झाला. त्याची गाय, बैल तसेच शेळ्या बकऱ्या सर्व मरण पावल्या. त्याच्या शेतात धान्य सुध्दा पिकलं नाही. अचानक इतकी वार्डट परिस्थिती आल्यामुळे ते मानसिक रुपाने अस्थिर झाले. एक दिवस त्या वृध्द जोडप्याने स्वामींना भिक्षेसाठी आमंत्रण दिले, स्वामी त्यांच्या दाराजवळ आले आणि थांबले व जोरात ओरडले 'हो! राक्षसी शक्ती आग उगळत आहे. त्या आगीपासून मीसुध्दा भाजत आहे तर तुम्ही कसे जिवंत राहिलात? हो! मी जर इथे अन्न खाल्लं तर मला खूप कांही सोसावं लागेल. नाही नाही मी इथे अन्न नाही खाऊ शकत.' मी (जे.सी.पेंचलया) स्वामींना निवेदन केले स्वामी जर तुम्ही त्या गरीबाची मदत नाही केली तर या पृथ्वीतलावर असे कोण आहे जे या दुर्भाग्यातून त्यांना बाहेर काढेल? स्वामी त्यांच्यावर दया करा. त्यांचे जेवण स्विकारा व त्यांना या संकटातून वाचवा.

दयाळु स्वामींना त्यांची दया आली व ते त्यांच्या परिसरात शिरले आणि स्वामींनी पानावर जेवण वाढून घेतले व दुपारपासून ते अंधार पडेपर्यंत घराच्या चारी बाजूला प्रदक्षिणा घालू लागले. त्यांनी संध्याकाळ होईपर्यंत घरातील प्रत्येक कोपऱ्यात अन्नाचे कण शिंपडले, त्यांच्या डोळ्यातून आग दिसत होती. ते सुध्दा खूप रागावले होते शेवटी त्यांनी सिंहासारखी गर्जना केली व जोरात ओरडले 'जा! लांब जा'

उपस्थित असलेली प्रत्येक व्यक्ती भितीने थरथर कापत होती. घराच्या अंगणामध्ये उत्तरी-पूर्व कोपऱ्यात एक शेणाचा ढीग होता. अचानक त्यातून आगीचा डोंब उठला. ती आग हवेत नाचत नाचत फिरली आणि नष्ट झाली. सगळे गांवकरी ओरडले. या आगीच्या भडक्याने आमची घरे पेटतील पण तसे कांहीच झाले नाही. स्वामींना दम लागला व ते जमिनीवर कोसळले. कांही वेळाने त्यांना जाग आली. ते म्हणाले 'या पुढे तुम्हाला कांहीही होणार नाही या ब्रह्मराक्षशिणीची शेंडी माझ्या हातात आहे. आता ती तुम्हाला कधीही सतवणार नाही तुमच्या क्षेत्रात येणार नाही. तुमच्या पोटात मिशी उगवेल(तुम्हाला मुलगा होईल) व तुम्ही समृद्ध व्हाल.' साठ वर्षांच्या वयात ती स्त्री गरोदर राहिली व एका वर्षात तिने एका मुलाला जन्म दिला. त्यानंतर ते लोक श्रीमंत व समृद्ध झाले. खरच खूप भाग्यवंत होते ते लोक त्यांनी स्वामींचे असे रूप पाहिले व त्यांची सेवा केली. त्या गांवकऱ्यांनी आजही मनात स्वामींचे नांव घेतले तर एक जादुसारखा प्रभाव पडतो.

उन्हाळ्याच्या दिवसात मुक्या प्राण्यांची दुर्दशा होत असे. त्यांना चारा पाणी मिळत नसे, स्वामींना त्यांची दया येत आणि त्यांचे मन लोण्यासारखे वितळत असे. एकदा खूपच जास्त उन्हाळा झाला. बरेच दिवस पावसाचे चिन्ह दिसत नव्हते. गाय, बैल, म्हैस, बकऱ्या वगैरे सगळे प्राणी चारा पाणी नसल्यामुळे मरू लागले होते. लिंबाची झाडे वाचविण्यासाठी खोल विहिरीतून पाणी काढले जात असे त्याकरिता जुंपलेले बैल पाहून त्यांच्या मनात होणाऱ्या दुःखाची जाणिव त्यांना होत होती. अशाच एका दुपारी स्वामी त्यांच्या सेवकासोबत एका झाडाखाली धुनी लावून बसले होते. लिंबाच्या झाडाचे सिंचन करून शंकर रेड्डी आपल्या बैलांना घेऊन घरी चाललेला होता. त्याने स्वामींना पाहिले व म्हणाला स्वामी या मुक्या प्राण्यांकडे बघा हे कांही दिवस चारा व पाण्यावाचून जगू शकतील. उपाशी पोटी काम करून घामाघुम झालेल्या बैलांना पाहून स्वामींना दया आली. त्यांनी आकाशाकडे पाहिले व म्हणाले बस! कांही क्षणासाठी! असे म्हणून स्वामी पुन्हा आपल्या कामामध्ये व्यस्त झाले. शंकर रेड्डी घरी जाऊन जेवण आटोपून बसलेच होते की, पावसाला सुरुवात झाली. कांही तासातच संपूर्ण तलाव पाण्याने तुडुंब भरला. शंकर रेड्डींना सोडून कोणालाच ठाऊक नव्हते की, ही सर्व स्वामींची कृपा होती. अशाच प्रकारे स्वामींनी कित्येक वेळा पाऊस पाडला पण हे कोणालाही कळले नव्हते.

॥ श्री स्वामी एक चमत्कारिक चिकित्सक ॥

(गुंडल मल्लय्या निक्कारपाडू-वेंकटाचलम मंडळ-नेल्लुर जिल्हा, आंध्र प्रदेश)

त्या दिवसांमध्ये स्वामींची किर्ती जास्त पसरली नव्हती जितकी आज पसरलेली आहे. गरीबांसाठी व जनावरांसाठी त्या काळात फक्त स्वामीचा रक्षा सूत्र दौरा आणि धूप बत्ती हा एकमात्र उपाय होता.

गुंडल मल्लय्या म्हणतात, एक दिवस आम्ही आश्रमाचे बांधकाम करीत होतो, आम्ही टोपल्या आणि रश्यांच्या मदतीने विहिरीत दगड उतरवित होतो. अचानक नकळत एक दगड टोपलीतून बाहेर पडला व विहिरीत कोसळला, त्यामुळे तीन लोकांना दुखापत झाली. एकाच्या खांध्यावर, दुसऱ्याच्या कमरेला आणि तिसऱ्याच्या पायाला बारा इंची लांब आणि अर्धा इंच खोल खड्डा पडला. त्याच्या पायातून खूप रक्त वाहू लागले. तो जोरात ओरडला. मेलो! मेलो! मेलो! विहिरीत आवाज ऐकू येत होता. कसे बसे त्याला विहिरीतून बाहेर काढले. स्वामी धावत त्याच्याजवळ गेले त्याच्या जखमेला स्पर्श केला आणि आकाशाकडे पाहून कांहीसा शिट्टी वाजविल्यासारखा आवाज केला व म्हणाले 'अय्या तुम्हाला यामुळे कांहीच होणार नाही. इथेच राहा व काम करीत राहा घरी जाऊ नका.' कल्पनेच्या पलिकडे सगळे घडले संध्याकाळपर्यंत तीन चर्तुथांश जखम बरी झाली होती व तीन दिवसांनी तर जखमेचे चिन्हही दिसत नव्हते. आम्ही त्यांना कसलेच औषध दिले नव्हते. असे स्वामी चमत्कारिक चिकित्सक आहेत.

॥ महा समाधीनंतर ॥

स्वामींचे महासमाधीनंतरचे अनुभव भौतिकवादी, आस्थाविहिन व नास्तिकांचे डोळे उघडणारे आहेत. जे लोक आस्थावान आहेत त्यांच्यासाठी तर ही चेतावणी आहे की, त्यांनी निर्भय होऊन साधनेच्या मार्गावर चालावे स्वामी त्यांच्या पाठीशी राहतील.

सद्गुरुंच्या कृपेने अपंग, जे चालू शकत नाहीत ते सुध्दा डोंगर चढू शकतात, मुके देवाचे गुणगान करू शकतात, संत ज्ञानेश्वरांनी तर रेड्याच्या तोंडून वेद वदविले होते तसेच स्वामींच्या कृपेने आंधळ्याला डोळे मिळाले.

विजयलक्ष्मी टॉकीज स्टौनहोसपेट, नेल्लूरच्या उत्तरेला खोल्यानंतर कुडमुले जयम्माचे घर आहे. ती गरीब आई आपल्या चार मुली व एकुलत्या एक मुलासोबत राहते. ती तिच्या मुलांच्या संगोपनाकरिता दारोदारी फळे विकण्याचे काम करते. एक दिवस तिच्या तीन महिन्याच्या बाळाला जुलाबाने हैराण केले होते. तीन महिने अॅलोपॅथिक उपचार करूनही बाळाला बरे वाटत नव्हते. तो सतत डोळे बंद करून बिछान्यावर पडून राहात होता. आईला वाटले बाळ जुलाबामुळे अशक्त झाले आहे, म्हणून झोपून राहात आहे. बाळाची हाडे दिसू लागली होती, त्याच्या शरिरातून वास येत होता. एक दिवस आई त्याच्या चेहऱ्याला पावडर लावत असतांना बाळाच्या डोळ्यातून पातळ कार्नियाक द्रवाचा गोळा खाली पडला. नेत्र विशेषज्ञाने डोळ्यांची तपासणी केली व म्हणाला विषाणुच्या संक्रमणामुळे दोन्ही डोळे खराब झाले आहेत. दोन्ही डोळ्यातील पुतळ्या पांढऱ्या झाल्या होत्या. काळा भाग नाहीसा झाला होता. दोन्ही डोळ्यात रंग द्रव्याचा छोटा पिंडक दिसू लागला होता. शेवटचा कार्नियाक द्रव्याचा थेंबपण निघून गेला होता. डॉक्टर म्हणाले बाळाला मद्रासला नेवूनपण कांही उपयोगाचे नाही. ते बाळाच्या आईला तिच्या निष्काळजीपणाबद्दल ओरडले. आई बाळाला घेऊन पुन्हा चौथ्या दिवशी डॉक्टरकडे गेली व पुन्हा तपासणी करण्यास सांगितले. परंतु त्याचा कांहीच उपयोग नाही असे सांगून डॉक्टर तिला ओरडले.

ती तिचे शेजारी पब्लु शेषय्यांच्या सांगण्यावरून बाळाला घेऊन गोलगमुडीला आली. तिने स्वामींना खऱ्या मनाने अंतकरणापासून साद घातली व म्हणाली की, माझ्या बाळाला बरे करा. स्वामी मी पंचवीस रुपयाचा कापूर चढवीन. माऊलीला तिची दया आली आणि चमत्कार घडला. पुढच्या शनिवारपर्यंत बाळाचे दोन्ही डोळे बरे झाले व त्याला दिसू लागले. ज्या जुलाबाच्या आजारामुळे बाळ त्रासले होते ते जुलाबपण पूर्णपणे बरे झाले. अशा प्रकारे स्वामींनी त्यांच्या शेळींच्या घोळक्यात आणखीन एक शेळी घेतली. बाळाला कोणतेही औषध न लावला ते बरे झाले होते. बाळाच्या आईने स्वामींना कबूल केल्याप्रमाणे माऊलीला कापूर चढविला आणि ती स्वामींची भक्ती करू लागली.

इरगा श्री देवम्मा-पत्नी श्री रमनय्या, पाण्याच्या टाकीजवळ, वेकंटेश्वरपुरम, उत्तरी पेन्नार फल, नेल्लूर म्हणतात की, १९८१ साली दिवाळीच्या दिवशी माझ्या मुलाचे इरेन्द्र बाबूचे वय वर्ष तीन तो त्या दिवशी चांगला होता. दिवाळीच्या सणाच्या दिवसामध्ये पाच दिवस त्याला ताप येत होता. पाचव्या दिवशी त्याचे पाय संवेदनाहीन झाले व त्याला पाय सरळ करता येत नव्हते म्हणून आम्ही त्याला नेल्लूरला डॉक्टरांच्याकडे घेऊन गेलो. ते म्हणाले की, याला पोलियो झाला आहे त्याला मद्रासला घेऊन जावे लागेल. हजारो रुपयांची औषधे झाली परंतु त्याचा कांही उपयोग झाला नाही. शौच्यासाठी बसतांना त्याचे पाय त्याच्या शरिराचा भार सहन करू शकत नव्हते आम्हाला त्याला पकडून ठेवावे लागत होते. माझ्या बाळाची अशी दशा बघून माझी तहान भूक मेली होती. माझ्या मनावर जो कांही ताण पडला होता तो देवालाच माहित. त्यावेळेस मला स्वामींबद्दल कांहीच माहित नव्हते.

माझ्या भावाने मला स्वामींबद्दल सांगितले ते म्हणाले फक्त स्वामीच तुझ्या बाळाचे रक्षण करू शकतील. मी स्वामींच्या प्रतिमेची मनोभावे पूजा केली, हात जोडले व रडत राहिले. जेव्हा माझे मन थोडे शांत झाले तेव्हा मी फुलांची माळ व थोडे तांदुळ स्वामींना अर्पण करण्याचा संकल्प केला व माझ्या बाळाचे पाय करण्याची विनंती केली. त्या रात्री माझ्या स्वप्नात एक डॉक्टर आले व माझ्या बाळाच्या दोन्ही पायांना इंजेक्शन दिले व त्यांचे साहित्य घेऊन ते परत निघून गेले. सकाळी मी उठून पाहते तो काय माझे बाळ चालू लागले होते. त्याच क्षणी माझ्या आनंदाला जणू पूर आला होता मी वर्णन करू शकत नाही की मी किती खूष झाले होते. माझे बाळ चालत होते परंतु, त्याला व्यवस्थित चालता येत नव्हते, तेव्हा मी पुन्हा स्वामींची करुण हृदयाने प्रार्थना केली. एकदा माझ्या स्वप्नात एक वृद्ध व्यक्ती माझ्या बाळाची पाठ थोपटत होती ती वृद्ध व्यक्ती माझ्या बाळाला म्हणाली माझा हात पकडून चाल. पहाटे उठून बघते तो काय माझे बाळ पूर्ण बरे होऊन व्यवस्थित चालत होते. मी गोलगमुडीला गेले व चाळीस दिवस स्वामींची सेवा केली संकल्पाप्रमाणे स्वामींना तांदुळ व फुलांचा हार अर्पण केला. मी आयुष्यभर स्वामींची ऋणी राहिन.

श्रद्धेने पर्वत चालतात, संत ज्ञानेश्वरांनी हे सिध्द केले त्यांनी भिंतीला वाहन बनविले व भिंत हवेत चालविली. गुरु किंवा ईश्वरावर इतकी दृढ श्रद्धा फक्त पूर्व जन्माच्या पुण्याईमुळेच मिळते. इथे आपल्याला समजते की, स्वामी त्यांच्या कार्य सिध्दीच्या प्रचार व प्रसारासाठी आपल्याला एक माध्यम म्हणून प्रयोग करीत आहेत.

तेनाली कोदंड रामय्या, बद्देल, डाक घर-मनुबोलु मंडल, नेल्लूर लिहितात की, मी सन १९८६ साली हृदयघातामुळे कोमामध्ये होतो. सिंधुरा सेवाश्रम, नेल्लूर, आंध्र प्रदेश या हॉस्पिटलमध्ये भरती झालो होतो. मला दुसऱ्या दिवशी शुध्द आली, डॉक्टरांनी माझ्यावर एक आठवडा उपचार केले व माझी परिस्थिती गंभीर असल्याचे सांगून मला मद्रासच्या हॉस्पिटलमध्ये जाऊन शस्त्रक्रिया करण्यास सांगितले. मद्रासला जाण्यापूर्वी माझा भाऊ मला गोलगमुडीला घेऊन गेला. आम्ही समाधी मंदिरात एक रात्र थांबलो, दुसऱ्या दिवशी मला विजय नर्सिंग होम मद्रासला भरती केले. तपासणी केल्यानंतर डॉ.गणेश मला म्हणाले की ओपन

हार्ट सर्जरी केल्याशिवाय जगण्याची कांहीच आशा नाही, म्हणून त्यांनी आम्हाला ताबडतोब ८० हजार रुपये जमा करण्यास सांगितले. मी ऑपरेशन करण्यास नकार दिला व डॉक्टरांना सांगितले की, जमेल तितके दिवस औषधाने मला बरे करण्याचा प्रयत्न करा. डॉक्टरांनी माझी विनंती ऐकली व १२ दिवस औषधांनी आजारावर नियंत्रण करण्याचा प्रयत्न करण्यास तयार झाले व त्यांनी मला घरी जाण्यास सांगितले. घरी जाण्यापूर्वी ते म्हणाले हृदयाचे दोन वॉल्व पूर्ण क्षतीग्रस्त झाले आहेत. त्यांना बदलावे लागेल. कोणत्याही क्षणी तीव्र हृदयघाताचा झटका येऊ शकतो. तुम्हाला डॉक्टरांच्या देखरेखीखाली राहावे लागेल. प्रसाधन संपन्न खोलीत पूर्णपणे आराम करावा लागेल. जरासुध्दा चालणे घातक ठरू शकते. म्हणून त्यांनी मला एक इमर्जन्सी इंजेक्शन दिले. मी घरी आलो व नियमितपणे आठवड्यातून एकदा स्वामींच्या समाधी मंदिराचे दर्शन घेण्यास सुरुवात केली. आठवड्यातून एकदा मी १० किलोमीटर लांब चालत समाधी मंदिरात जात होतो. चमत्काराची गोष्ट म्हणजे मला कधीच हृदयाचा कोणताही त्रास जाणवला नाही.

जेव्हा मी तीन महिन्यांनंतर मद्रासला चेकअप करण्याकरिता गेलो त्यावेळी डॉक्टरांना संशय आला की मी आराम न करता चालत आहे, त्यांनी मला पुन्हा औषधे लिहून दिली व चेतावणी दिली की, मला पूर्णपणे आराम करावा लागेल व नियमित औषधे घेतली पाहिजेत. आता तर मी जास्तच जोरदार आणि नियमितपणे चालणे व गोलगमुडीला दर्शनासाठी जाणे सुरु केले. मला पूर्णपणे खात्री होती की, स्वामींच्या कृपेने मला कांहीच त्रास होणार नाही व हृदयाचा कोणताही आजार मला त्रास देणार नाही. म्हणून मी स्वामींच्या समक्ष उभा राहून शपथ घेतली की, मी यापुढे कोणतेच औषध घेणार नाही. व नियमितपणे गोलगमुडीला चालत स्वामींच्या दर्शनासाठी येत जाईन.

दोन महिन्यांनंतर माझ्या हरविलेल्या म्हशीला शोधण्याकरिता मला चार दिवस २० किलोमीटर चालावे लागले, पण मला हृदयाचा कोणताही त्रास जाणवला नाही. जेव्हा मी दुसऱ्यावेळी तपासणी करण्यासाठी मद्रासला गेलो, त्यावेळी तपासणी केल्यानंतर डॉक्टरांनी मला माझा हृदय विकार ९०% बरा झाला असल्याचे सांगितले; त्यांना खूप बरे वाटले. ते म्हणाले की, तुम्ही पुन्हा तीच औषधे सुरु ठेवा व आराम करा. पण मी जेव्हा त्यांना सर्व कांही सांगितले की, मी अशाप्रकारे औषधे न घेता १० किलोमीटर स्वामींच्या दर्शनाला चालत जात होतो व त्यामुळे मी बरा झालो. तेव्हा त्यांना खूप आश्चर्य वाटले आणि त्यांचा स्वामींच्या चमत्काराचा व शक्तीबाबत विश्वास बसला.

एकदा स्वामींनी माझ्या स्वप्नात येऊन मला सांगितले की, ते मला प्रचार आणि प्रसाराचे माध्यम म्हणून उपयोग करीत आहेत. म्हणून मी आजुबाजूच्या लोकांमध्ये स्वामींची लीला व माझ्या अनुभवाचा प्रसार करावा यासाठी माहितीपत्रकाच्या माध्यमातून लोकापर्यंत माझा अनुभव व स्वामींची लीला यांची माहिती पोहचविली. तसेच माझ्या घरी ४० दिवस अखंड मानजप, भजन व होम धुनी रात्रभर सुरु ठेवले. मला स्वतःला कळले पण नाही की, मी कशाप्रकारे कांहीही न ठरविता माझ्या हातून ४० दिवस अन्नदान व हा सर्व कार्यक्रम व्यवस्थितपणे संपन्न झाला. भाविकांनी स्वखर्चाने सर्व कांही केले होते हा सर्व स्वामींचाच चमत्कार होता, दुसरे काय. आपण कांहीच करत नाही फक्त त्यांच्या आदेशाचे पालन करू शकतो. जे कांही घडते ते सर्व त्यांच्याच कृपेने. आपण आपल्या सदगुरुकडे त्याच वेळी आकर्षित होतो, जेव्हा सदगुरु आपल्याला बोलावितात. आपल्याला त्यांचा आशिर्वाद फक्त आपल्या पूर्व जन्माच्या सत्कर्मांमुळे मिळतो.

माझ्या मित्राची पत्नी बाळंतपणानंतर पूर्ण सात वर्षे रक्तस्त्रावामुळे त्रस्त होती. बाळाच्या जन्मानंतर तिला जो रक्तस्त्रावाचा त्रास सुरु झाला तो सात वर्षे मोठमोठ्या डॉक्टरांच्या उपचारानंतर सुध्दा बरा झाला नाही. शेवटी हैदराबादच्या विशेषज्ञाने सांगितले की, उपचाराचे मुळ कारण कळत नाही व उपचार करण्यास खूप खर्च येईल आणि एकदा उपचार सुरु केला तर तो मध्येच थांबविला तर केलेला खर्च पूर्णपणे वाया

जाईल. त्यामुळे माझे मित्र उपचार सुरु करावा की, नाही याबाबत निर्णय घेऊ शकत नव्हता. एकदा मित्राच्या पत्नीला तिच्या एका मित्राने एक छोटस पुस्तक दिले. या पुस्तकात स्वामींच्या चमत्कारांच्या व शक्तीच्या कांही गोष्टी होत्या. ते पुस्तक सदर लेखकाने खूपच छान लिहिलेले होते म्हणून तिने ते वारंवार वाचून पारायणे केली. स्वामी एक दिवस तिच्या हृदयात येऊन म्हणाले बाळ तू तिथे आहेस व मी इथे, मी तुला कसे बरे करू ? तू माझ्याजवळ गोलगमुडीला ये मी तुला बरे करीन. तिने पुस्तकावर छापलेले स्वामींचे चित्र पाहिले व नमस्कार करून म्हणाली, स्वामी मी गेली सात वर्षे आजारी आहे मी गोलगमुडीला कशी येऊ. जर मला थोडे फार बरे कराल तर मला तुमच्या दर्शनासाठी येण्याची संधी मिळेल. ह्यानंतर चमत्कारच घडला होता. संध्याकाळपर्यंत रक्तस्राव बंद झाला व गेल्या सात वर्षात कधीच बरे वाटले नव्हते एवढे तिला संध्याकाळपर्यंत बरे वाटले. तिने रात्रभर स्वामींच्या नावाचा जप केला व आनंदाने स्वामींच्या चमत्काराची कथा सर्वांना सांगितली. एक आठवड्यानंतर त्यांना पूर्ण खात्री झाली की, स्वामींच्या कृपेने ती पूर्ण बरी झाली होती. ती गोलगमुडीला गेली व स्वामींच्या समाधी मंदीराला १०८ प्रदक्षिणा घातल्या. अशा प्रकारे ती वेळीच तिच्या निर्धारित सदगुरुंना भेटली व बरी झाली.

तोगुरु वेंकय्या, रेल्वे मेल ड्रायव्हर, राष्ट्रपती पुरस्कार प्राप्त, बोगोलु, बीद्रगुंटा, नेल्लूर जिल्हा म्हणतात माझा मित्र तिर्थ यात्रेसाठी बरेच दिवसापासून गेला होता. बरेच दिवस उलटून गेले पण तो परत आला नाही. मी गोलगमुडीला गेलो व स्वामींची मनोभावे प्रार्थना केली की, माझा मित्र जेथे कुठे असेल त्याला सुखरूप घरी घेऊन या. त्या रात्री मला स्वप्नात माझा मित्र भेटला व म्हणाला की तो लवकरच घरी येत आहे. तो ऋषीकेशला गेला होता आणि त्याला घरी जाण्याकरिता कोणीतरी आग्रह केला व तो त्याच रात्री परत आला. ही सर्व स्वामींची कृपा. त्यांने सांगितले की, कुंभमेळा यात्रा करून परत येतांना दिनांक २.२.१९८९ रोजी मी गोलगमुडीला गेलो, त्या दिवशी रात्री माझ्या स्वप्नात स्वामी राम व सीता माताची आरती करत होते. त्यांनी मला आरती दिली व म्हणाले एक रुपया ताटात टाक, मी पैसे टाकताच एक रुपयाची दोन नाणी झाली. स्वामींनी मला एक मंत्र दिला व त्याचा अर्थ सांगितला व मला धुनीजवळ झोपण्यास सांगितले. अशा प्रकारे स्वामींनी मला माझे लक्ष व मार्ग दाखविला तसेच ते प्रत्येक मिनिटाला मला मार्गदर्शन करतात.

एक दिवस मी राम मंदिराच्या पुजाऱ्याकडे गेलो व त्याला स्वामींच्या महतीची एक सुप्रभात कॅसेट दिली व ती ऐकण्यास सांगितले. त्यांना स्वामीबद्दल कांही माहित नव्हते. त्यांनी ती कॅसेट ऐकली नाही. स्वामी त्यांच्या स्वप्नात गेले व त्यांना ती कॅसेट ऐकण्याबाबत निर्देश दिला. अशा प्रकारे स्वामी आपल्या शेळ्यांच्या घोळक्यात आपली लाडकी शेळी ओढून घेतात.

१९९१ साली माझ्या पाठीच्या हाडाला कांहीतरी झाले होते, मला मान व डोके हलविता येत नव्हते. जेव्हा पण मी बिछान्यात झोपायची मला बिछान्यात वळायला जमत नसे. हैद्राबादच्या एका विशेषतज्ञाने मला सांगितले की, ऑपरेशन करावे लागेल व त्यासाठी चाळीस ते पन्नास हजार रुपयांचा खर्च होईल व डॉक्टर म्हणाले ऑपरेशन त्याच वेळेला करू शकतो जेव्हा रोगी बिछान्याला खिळून राहिल त्याला चालता येत नसेल. हे सर्व ऐकून मी सरळ गोलगमुडीला गेलो व स्वामींची प्रार्थना करू लागलो. त्याच रात्री स्वामी माझ्या स्वप्नात आले व त्यांनी माझ्या मानेच्या हाडाजवळ एक छोटसा खड्डा केला व मला त्याच्यावर दाब देण्यास सांगितले टूथपेस्टसारखे कांहीतरी दोन वेळा बाहेर आले. दुसऱ्या दिवशी सकाळी उठल्यावर मला बरे वाटू लागले होते.

जेव्हा आपण प्रार्थना करतो तेव्हाच स्वामी आपल्याला दर्शन देतील असे नाही. जेव्हा आपण त्यांची आठवणसुध्दा करीत नाही तेव्हा पण स्वामी आपल्या कल्याणासाठी सचेत राहतात. एकदा स्वामींनी वचन

दिले होते की, मी तुमच्या सोबत नेहमीच राहीन जोपर्यंत धागा अतुट आहे. इथे स्वामींनी जो अतुट बंधनाच्या धाग्याचा उल्लेख केलेला आहे त्याचा अर्थ की, स्वामी प्रत्येक जीवामध्ये विद्यमान आहेत. म्हणजे प्रत्येक जीवांसाठी आपली सजग व दृढ विचार व त्यांच्यावर आपले प्रेम हेच एक अतुट बंधन आहे. स्वामींनी कित्येक विचित्र घटनेच्या वेळी आपले कल्याण केले आहे. पण ज्या कोणी स्वामींनी केलेल्या कल्याणाला ओळखले, जाणले व विश्वास केला आहे तेच स्वामींचे खरे भक्त ठरले आहेत.

लक्काकुल कृष्णय्या, भेजष विज्ञानी, कुल्लुरु(पोष्ट ऑफिस) कलुवायी मंडळ, नेल्लूर, आंध्रप्रदेश लिहितात की, माझा मुलगा श्रीनिवासुलु १५ वर्षांचा स्वस्थ व तंदुरुस्त होता. दिनांक १७.१०.१९८७ रोजी दुपारी ३ वाजता त्याने घरी चपाती खाल्ली व अचानक त्याच्या डोक्यात दुःखु लागले, त्याला उलटी झाली व चक्कर आली. आम्ही त्याला ताबडतोब कलुवायीला एका नर्सिंगहोममध्ये भरती केले व सलाईन चढविली. इंजेक्शन देवूनही त्याला कांहीच फरक पडला नाही. म्हणून दुसऱ्या दिवशी आम्ही त्याला रामकृष्ण रेड्डीच्या बाल विशेषज्ञ, नेल्लूर नर्सिंग होमला भरती केला. सतत तीन दिवस त्याच्यावर उपचार करूनही कांहीच सुधारणा न झाल्यामुळे डॉक्टरांनी मद्रासला घेऊन जाण्याबाबत आम्हाला सल्ला दिला. आम्ही मद्रासच्या अपोलो हॉस्पिटलमध्ये त्याला भरती केले. तोपर्यंत त्याला जुलाबपण सुरु झाले होते. स्कॅनिंग व एंजिओग्रॉम केल्यानंतर डॉक्टरांनी मला विचारले की, तुम्ही ताबडतोब ऑपरेशनचा खर्च करू शकता काय? जर गरज पडली तर ऑपरेशन करावे लागेल. मी डॉक्टरांना सांगितले की, मी एक एन.जी.ओ.मध्ये काम करणारा सामान्य माणूस आहे व कांही सीमेपर्यंतच खर्च करू शकतो. हे ऐकून डॉक्टरांनी मला न विचारता माझ्या मुलाला हॉस्पिटलमधून घेऊन जायला सांगून एखाद्या साध्या हॉस्पिटलमध्ये भरती करण्याबाबत सांगितले. जनरल हॉस्पिटलमध्ये कांही तास ठेवल्यानंतर मी मुलाला टॅक्सीत बसवून त्याला नेल्लूरला घेऊन आलो व प्रभाकर नायडू आणि राधा हॉस्पिटलमध्ये भरती केले.

अशा गंभीर स्थितीमध्ये मुलाला आणल्याबद्दल डॉक्टर आम्हाला ओरडले व त्यांनी आम्हाला मुलाला घेऊन हैद्राबाद किंवा विशाखापट्टनमला घेऊन जाण्यास सांगितले. नेल्लूरला दोन दिवस ठेवल्यानंतर दिनांक २३.१०.१९८७ रोजी पुन्हा आम्ही मुलाला मद्रासच्या अपोलो हॉस्पिटलला घेऊन गेलो. दुसऱ्यावेळी स्कॅनिंग व एंजिओग्रॉमसाठी दहा हजार रुपये खर्च केले. पण डॉक्टरांना आजाराचे मूळ कारणच सापडत नव्हते. त्यांनी सांगितले की, डोक्याचे ऑपरेशन करावे लागेल. त्याकरिता चाळीस हजार रुपये खर्च येईल. मी डॉक्टरांना विनंती केली की, ऑपरेशन न करता औषधाने उपचार करा पण त्यासाठी सत्तर हजार रुपये खर्च होणार होता. तोपर्यंत डॉक्टरांना आजाराची विशेष कांही माहिती नव्हती.

दिनांक २६.१०.१९८७ रोजीच्या रात्री माझ्या मुलाच्या स्वप्नात त्याची आजी आली व ती म्हणाली की, तो ठीक आहे. त्याला कांहीच झालेले नाही. पण खरे तर त्याची स्थिती खूपच गंभीर होती. दुसऱ्या दिवशी रात्री माझ्या स्वप्नात एक वृद्ध व्यक्ती आली व म्हणाली की, माझा मुलगा बरा आहे त्याला कांहीच झालेले नाही. पण तसे नव्हते तो आणखीनच खराब व अशक्त आणि अस्वस्थ होत चालला होता. दुसऱ्या दिवशी माझ्या स्वप्नात भगवान श्री वेंकय्या स्वामी आले ते मला म्हणाले मुलगा स्वस्थ आहे. त्याला कांहीच झालेले नाही. त्याला हॉस्पिटलमध्ये ठेऊ नको तर घरी घेऊन जा. मी पेन्ना बध्देलमध्ये (एका गांवाचे नांव) आहे तिथे त्याला घेऊन या. माझ्या स्वप्नात स्वामी त्याच रुपात आले होते ज्या रुपात मी त्यांना दहा वर्षांपूर्वी दाचूरला पाहिले होते.

दुसऱ्या दिवशी सकाळी डॉक्टरांची बैठक जमली व त्यांनी सगळे रिपोर्ट्स पाहिले. आणि एक विचारविनिमय करून या निकर्षावर पोहोचले की, हा मुलगा स्वस्थ आहे त्याला कोणताच आजार

नाही. म्हणून त्याला हॉस्पिटलमधून सुट्टी द्यावी. त्या दिवसापासून माझ्या मुलाला कोणताच त्रास झाला नाही. मी पुन्हा माझ्या मनाच्या समाधानासाठी डिसेंबर १९८७ व जानेवारी १९८८मध्ये त्याला मद्रासला घेऊन गेलो व पुन्हा त्याची चिकित्साकांडून तपासणी करून घेतली. त्यामध्ये त्याला कोणताच आजार निघाला नाही. त्याने माहे मार्च १९८९ ला एस.एस.सी. ची पब्लिक परीक्षा दिली व तो त्यामध्ये पास झाला.

अशा कठीण परिस्थितीत माझे पूर्ण लक्ष डॉक्टरांवर होते. माझ्या मनात स्वामींचा विचारही आला नव्हता, पण दयाळू माऊली माझ्यासाठी धावत आली. मी दहा वर्षापूर्वी दाचूरमध्ये माऊलीची थोडीशी सेवा केली होती. मी स्वामींना अशा वेळेस विसरलो होतो; पण ती माऊली मला विसरली नाही. स्वामी म्हणालेच होते तुम्ही मला सोडून द्याल पण मी तुम्हाला कधीच सोडणार नाही. महासमाधीनंतरही स्वामींनी जागृत राहून दिलेले वचन निभावले. म्हणून माझी तुम्हां सर्वांना विनंती आहे की, तुम्ही सर्वांनी गोलगमुडीला जाऊन स्वामींच्या महासमाधीची व धुनीची सेवा करावी. जिथे तुमच्या जवळ कांहीच समस्या राहणार नाही. तिथेच देवाची निःस्वार्थ भक्ती व सेवा होते. गोलगमुडीला गेल्यावर तुमचे सर्व त्रास नष्ट होतील. स्वामींकडे मागायला कांहीच शिल्लक राहणार नाही व तुम्ही स्वामींची निःस्वार्थपणे सेवा करू शकाल. स्वामींच्या नांवाने कावळ्यांना अन्न द्यावे. स्वामी प्रत्येक जीवामध्ये आहेत. म्हणून प्रत्येक जीवाचा आदर करावा व प्रेमाने वागवावे, त्यामुळे आपल्याला स्वामींचे संरक्षण मिळेल.

श्री स्वामींनी आपल्याला सांगितले आहे सत्य आणि धर्माचे पालन करायचे विसरू नका. जर आपल्याला स्वामींची प्रार्थना करायची असेल तर न टाळता ठरविलेल्या वेळेस करावी. जर आपण आपले वचन विसरलो तर आपल्याला निश्चितच कठोर समस्यांना सामोरे जावे लागेल. याचे उदाहरण आपण वुड्डुमुल स्वामी रेड्डींच्या गोष्टीवरून घेऊ. ते म्हणतात, सन १९८७ ला माझा २२ वर्षांचा मुलगा वुड्डुमुल शिवा रेड्डी याला १०३ डिग्री ताप आला होता. त्याला अचानक आकडी येवून तोंडातून फेस येऊ लागला, त्याची भूक मेली होती तसेच डोळ्यांच्या पुतळ्या वर तरंगत होत्या. अॅलोपॅथिक डॉक्टरांच्याकडे आम्ही सहा हजार रुपये खर्च केले, पण कांही उपयोग झाला नाही. माझ्या मित्राच्या सांगण्यावरून मी शेवटचा उपाय म्हणून त्याला घेऊन गोलगमुडीला आलो. श्री स्वामींना प्रार्थना केली की, जर माझा मुलगा बरा झाला तर मी ११६ रुपये चढवीन. तीन दिवसांतच माझा मुलगा पूर्णपणे बरा झाला. मी गोलगमुडीला जाण्यासाठी व माझा नवस पूर्ण करण्यासाठी तारीख निश्चित केली, पण अचानक दुर्भाग्याने मला हैद्राबादला जावे लागले. मी स्वामींना दिलेल्या वचनाला महत्त्व न देता माझ्या वैयक्तिक कामांना महत्त्व दिले व हैद्राबादला गेलो. त्याच दिवसापासून माझा मुलगा पुन्हा आजारी पडू लागला. मी अनुमान केले की, मी स्वामींना दिलेले वचन पूर्ण करू शकलो नाही म्हणून त्याचा परिणाम मला भोगावा लागत आहे. मी ताबडतोब माझ्या मुलाला घेऊन गोलगमुडीला निघालो. जातांना वाटेत त्याची तब्येत खुपच बिघडली. आम्ही नेल्तुरला पोहोचलो. मी त्याला तिथल्या हॉस्पिटलमध्ये भरती केले, जे गोलगमुडीपासून १० किलोमीटर अंतरावर आहे. पण त्याच्या तब्येतीत कांहीच फरक पडत नव्हता त्याची तब्येत बिघडतच चालली होती. म्हणून इतक्या वाईट परिस्थितीत सुध्दा मी त्याला हॉस्पिटलमधून घेऊन निघालो व गोलगमुडीला आलो. पुण्य नगरीवर पाय ठेवताच एक अविश्वासनिय चमत्कार घडला व माझ्या मुलाला होणारा त्रास पूर्णपणे छूमंतर झाला. मी समजलो स्वामींनी माझे

वचन पूर्ण करुन घेण्यासाठी मला प्रबोधित केले. मी स्वामींना साष्टांग नमस्कार केला व मी केलेल्या चुकीबद्दल त्यांची क्षमा मागितली.

पुसल जयम्मा, आत्मकूर, जिल्हा-नेल्लूर म्हणतात सन १९८५ साली माझे अपेंडिसाइटिसचे ऑपरेशन झाले होते. १९८६ साली भयंकर पोट दुःखीमुळे माझे पुन्हा एक मोठे ऑपरेशन करावे लागले. दोन महिन्यांनंतर पुन्हा मोठे फोड आल्यासारखे वाटू लागले होते. असहनीय वेदना होत होत्या डॉक्टर म्हणाले तिसऱ्यांदा ऑपरेशन करणे धोकादायक ठरू शकते, पण औषधांचा कांहीच परिणाम होत नव्हता. मी श्री स्वामींच्या कमलचरणांना शरण गेलो. माझे दुखणे हळुहळु कमी होऊ लागले मी स्वामींच्या मंदीराच्या १०८ प्रदक्षिणा घातल्या. मी चाळीस दिवस समाधी मंदीरात स्वामींची सेवा करण्यास थांबलो. मी माझा त्रास एका भक्ताला सांगितला. श्री कारी राम स्वामीजी. २९व्या दिवशी श्री स्वामी श्री कारी राम स्वामींच्या स्वप्नात आले व माझ्या पोटाचे ऑपरेशन करू लागले. त्यांनी माझे पोट हळु हळु दाबले. चार दिवसातच माझे सर्व फोड बरे झाले होते. चाळीस दिवस स्वामींची सेवा करुन मी पूर्णपणे स्वस्थ झालो. आजपर्यंत मला कसलाच त्रास नाही आणि माझे स्वास्थ्य ठीक आहे.

एस.के.मस्तान, १६ वर्षे, इयत्ता १०वीचा विद्यार्थी, कट्टुबाडीपल्ली, सैदापुरम मंडळ, नेल्लूर जिल्हा म्हणतात की, ऑक्टोबर १९८७ साली त्यांना ताप, डोके दुःखी व गळ्यापासून छातीपर्यंत भयंकर वेदना होत होत्या. ते म्हणतात की, मला ना बसता येत होते ना झोपता येत होते. उलट्यामुळे पोटात अन्नाचा एक कणही टिकत नव्हता, ज्यामुळे मी पूर्णपणे सुकून गेलो होतो. दोन महिन्यांपर्यंत आम्ही अॅलोपॅथी इत्यादि सगळे उपाय करुन पाहिले पण त्याचा कांहीच फरक पडला नाही. नेल्लूरच्या प्रत्येक डॉक्टरकडे उपचार झाले पण कांहीच फरक पडला नाही. आमच्या गावच्या एका वृद्ध महिलेने माझ्या आईला श्री वेंकय्या स्वामींची आराधना करण्यास सांगितले. आमच्या घरी स्वामींचे एकही छायाचित्र नव्हते. माझ्या आईने स्वामींची मनापासून प्रार्थना केली व म्हणाली, माझ्या मुलाला बरे करा माऊली मी त्याला घेऊन गोलगमुडीला येईन. आईच्या तोंडातून शब्द बाहेरच पडले आणि पाचच मिनिटात मी ठणठणीत बरा झालो. खूप मोठा चमत्कार माझ्या आयुष्यात घडला तो मी कधीच विसरू शकत नाही. यानंतर मी नेहमीप्रमाणे खाऊ पिऊ लागलो. दुसऱ्या दिवशी आई तिचे नवस पूर्ण करण्यासाठी गोलगमुडीला निघालो. बसस्टॅण्डवर पोहचण्यासाठी आम्हाला पाच किलोमीटर चालावे लागले. माझ्या आई वडीलांनी कसे बसे माझ्या काखेत धरुन मला गांवच्या सीमेपर्यंत घेऊन आले. आम्ही स्वामींची प्रार्थना केली व म्हणालो स्वामी आमचे नवस पूर्ण करण्यासाठी आमची मदत करा. परमेश्वर जसे माझ्या सोबत हात धरुन चालल्याप्रमाणे मी कोणाचीही मदत न घेता पाच किलोमीटर चाललो. आम्ही संध्याकाळी पाच वाजता गोलगमुडीला पोहचलो. त्यादिवसापासून मला जेव्हा केव्हा वेळ मिळेल त्यावेळी मित्र मंडळीमध्ये वेळ न घालविता मी एकांतात बसून स्वामींच्या नांवाचा जप करीत असे. सहा महिन्यांनंतर माझ्यामध्ये थोडा आळस निर्माण झाला व मी मित्र मंडळीमध्ये वेळ घालवत फिरू लागलो. एकदा स्वामीजी माझ्या स्वप्नात आले व म्हणाले काय ते सर्व गरजेपुरतेच होते काय ? मी जागा झालो व मला माझी चूक समजली, मी पुन्हा उत्साहाने माझी साधना सुरु केली. या वर्षी मी एका मुस्लिम संताची पताका शोभायात्रा करण्याच्या विचारात होतो. जी ग्रामीण राजनितीमुळे गेली चार वर्षे बंद पडले होती. मी कांही वर्गणीपण गोळा केली होती. अशा वेळेला दंगल होण्याची बरीच संभावना होती, म्हणून बऱ्याच गांवातील लोकांनी मला हे करण्यास थांबविले होते. मी

स्वामींजवळ प्रार्थना केली की, त्यांनी मला काय तो निर्णय द्यावा. दयाळू माऊली माझ्या स्वप्नात आले व म्हणाले तू माझ्या शक्तीला ओळखत नाहीस का ? तुला भिती कसली ? तू तुझे कार्य पुढे सुरु ठेव मी तुझ्या पाठीशी आहे. मी निर्भय होऊन शोभायात्रा केली. सर्व कांही शांततेत पार पडले नंतर मला माहित पडले की, कुप्रसिध्द दारुड्यांनी पण त्या दिवशी दारु घेतली नव्हती.

दुसऱ्या दिवशी दुपारी १ वाजता मी झोपलो होतो, एक वृध्द आणि एक बारीक अंगकाठी असलेले लांब हात पाय असलेली एक व्यक्ती माझ्या घरी आली. त्यांनी माझ्या आईकडे तंबाखू व पन्नास पैसे मागितले. आईने त्यांना खाण्या पिण्यास अन्न व पाणी दिले पण त्यांनी अन्नाला नकार दिला व तंबाखू आणि पन्नास पैसे घेऊन निघाले. आईने व शेजारच्या एका स्त्रीने त्यांना हाताला धरून गल्लीच्या बाहेर जाण्यास मदत केली. जेव्हा त्यांनी त्यांचा हात सोडला व परत येण्यास निघाल्या त्याच वेळी ते वृध्द अदृश्य झाले. मी झोपेतून जागा होऊन उठलो आणि संपूर्ण गांवामध्ये त्यांना शोधले पण ते मला सापडले नाहीत. अशाप्रकारे त्यांनी माझी मदत केली व माझ्या गांवात येऊन त्यांच्यावर कृपा केली.

एके दिवशी माझ्या गवताच्या घरात सतसंग चालू होता बाहेर खूप पाऊस पडत होता. घरात पाणी पडत होते. गवताचे छप्पर होते. मी स्वामींना म्हणालो, हे दयाळू माऊली जर तुम्ही माझ्या सोबत असाल तर माझ्या घरात पडणारे पाणी बंद करा. सर्वाना आश्चर्य वाटले गवताच्या छपरातून एक थेंबही पाणी पडत नव्हते. तसे पहायला गेले तर गवताच्या घरामध्ये पाऊस गेला तरी कित्येक तास पाणी पडत राहते, पण स्वामींचा आशिर्वाद पाठीशी असलेल्या व्यक्तीला कसली भिती. एके दिवशी मी अंगणात बसून स्वामींच्या जीवनावर लिहिलेले एक पुस्तक वाचत होतो. माझ्या गांवातील एक बैल एका गायीच्या पाठी लागला होता. तो माझ्या समोरून गेला मी स्वामीची प्रार्थना केली स्वामी जर तुम्ही प्रत्येक प्राण्यामध्ये आहात तर हा बैल कांही क्षणासाठी माझ्या दारात येऊन उभा राहावा.

कांही क्षणातच तो बैल माझ्या दारात पुन्हा आला, दारातील चारा खाल्ला आणि पाणी पिवून तो निघून गेला. हे पाहून सिध्द झाले होते की, स्वामी प्रत्येक प्राण्यामध्ये आहेत व माझ्या सोबत तर नेहमीच आहेत.

ओम स्वामिये नमः

श्री स्वामींचे कथनः

- ❖ अन्न त्यालाच द्या जो उपाशी आहे. त्याला नाही ज्याचे पोट भरले आहे.
- ❖ जर तुम्ही स्वामींकडे पूर्ण विश्वासाने याल तर तुम्ही जे मागाल ते मिळेल.
- ❖ श्री स्वामी म्हणतात की, तुम्ही विश्वास ठेवा की, वेकंय्या प्रत्येक प्राण्यामध्ये आहे.
- ❖ श्री स्वामी म्हणतात की, जरी तुम्ही मला विसरलात तरी मी तुम्हाला विसरणार नाही.
- ❖ ते काय आहे जे म्हैसूरच्या महाराजाच्या दर्शनाने तुम्हाला मिळणार आहे ? तुम्हाला तेच मिळेल जे तुम्ही पेरले आहे.
- ❖ प्रत्येक व्यक्तीच्या श्रद्धेप्रमाणे मी त्याला साथ देईन.
- ❖ हजारोंच्या गर्दीतून मी माझ्या भक्ताला बरोबर ओळखेन, ज्याप्रमाणे गुराखी आपल्या शेळ्यांना ओळखतो.
- ❖ प्रत्येकाला समान प्रेम कराल तर तुम्ही परमेश्वराला ओळखण्यास योग्य ठराल.
- ❖ मी प्रत्येक व्यक्तीचे कल्याण करीन जे माझ्या नावाने अन्नाचा घास देतील आणि अन्न दान करतील.
- ❖ जेव्हा भक्तांनी मंत्राची मागणी केली तेव्हा स्वामी म्हणाले मंत्र आणि तंत्र कांहीच नसत, फक्त विचारावर चाला.(बुद्धीने काम करा)
- ❖ जर एखादा संत धर्माचे पालन करील तर तो कोणी महान नाही किंवा ते कांही मोठे काम नाही. ती व्यक्ती महान आहे जी संसारात राहून धर्माचे पालन करील.
- ❖ व्याजाने पैसे देताना सुध्दा आपल्याला धर्माचे पालन करायला हवे.
- ❖ आपल्याला महानता, साधेपणा आणि सदगुरुंची सेवा प्राप्त करायला हवी.
- ❖ तुम्ही जर एक चार आप्याचे नाणे चोराल तर तुम्हाला उद्या दहा रुपयाचे नुकसान होईल.

- ❖ जर आपण लाभामध्ये भागीदारी कराल तर आपल्याला पापामध्ये पण भागीदारी करावीच लागेल.
- ❖ दुसऱ्याला त्याग करण्याचा उपदेश देण्यापेक्षा स्वतः त्याग करणे योग्य होय.

माझे मराठी भाषेचे ज्ञान तितकेसे चांगले नाही, पण तरीही श्री स्वामी माऊलींच्या कृपेने मला हे कार्य करण्यास बळ मिळाले व पूर्ण विश्वासाने मी हे करू शकले. माऊली माझ्या पाठीशी असल्यामुळे हे सर्व घडले, मी त्या प्रत्येक व्यक्तीचे आभार मानते ज्यांनी हे काम पूर्ण करण्यासाठी माझी मदत केली. कांही शब्द जे मला लिहिता आले नाहीत ते माझ्या परिवारातील लोकांनी मला लिहिण्यास मदत केली. तसेच संगणकावर सदर मजकूर तयार करून प्रिंट काढण्यास मला माझ्या परिवाराची साथ मिळाली मी त्या सर्वांची आभारी आहे. स्वामी त्यांना शांती आणि ज्ञान द्या व त्यासर्वांवर माऊली तुमचा आशिर्वाद असू द्या.

स्वामींच्या आपल्याकडून काय अपेक्षा आहेत ?

स्वामी आपल्याकडून हा बाहेरून केलेला शृंगार, मूर्तीपूजन या सर्वांची अपेक्षा करीत नाहीत. श्री स्वामी जे प्रेम आणि अनाशक्तीचे अवतार आहेत. काय ते आपल्या बाहेरून केलेल्या सेवेवर खुष होतील, संतुष्ट होतील ? त्यांना शांती मिळेल ? या गोष्टीवर विचार करा व आपली सेवा श्री स्वामींवर प्रदान करा. त्यांनी निसंकोच घोषित केले की, ते सर्व प्राण्यामध्ये विद्यमान आहेत. ते त्यांच्या दैवी लीलांच्या माध्यमांतून आपल्याला प्रोत्साहन देत राहतात की, ज्यामुळे आपण प्रत्येक प्राण्यांना प्रेमाने व मानवतेने वागवावे. आपण कुत्र्याला जितक्या प्रेमाने खाऊ घालतो, तितक्याच प्रेमाने आपल्या सुनांना नाही वागवीत. जनावरांचा बळी देणे, लाच देऊन काम करणे हे सर्व करून आपण अप्रत्यक्ष रुपाने कित्येक मने दुखावतो, ही अशी वागणूक ठेवून जर आपण गोलगमुडीला गेलो आणि मोठेपणा दाखविला तर का स्वामी आपल्यावर खूष होतील ? दुःखामध्ये आपण देवाची आठवण करतो आणि दुःख दूर होताच सगळे कांही विसरतो. जोपर्यंत आपल्यावर दुसरी कांही आपत्ती येत नाही तोपर्यंत आपण देवाची आठवण करीत नाही.

निर्दयी भावना मनात ठेवून आपण स्वामींची सेवा केली तर का ती माऊली आपल्यावर कृपा करील ? स्वामी दयाळू आहेत ते आपल्याला त्रासात नाही पाहू शकत, म्हणून ते आपल्या दुःखाचे निवारण करतात. पण आपण आपली निर्दयी वागणूक बदलली नाही तर ते एके दिवशी आपल्याला आपल्या हालात सोडून देतील. म्हणूनच आपण आपल्या स्वामींची खऱ्या भक्तीभावाने प्रार्थना करू या.

।। श्री स्वामींचे समाधी मंदीर व आश्रम ।।

भगवान श्री व्यंकय्या स्वामींचे मंदीर गोलगमुडी मध्ये आहे. हे गांव आंध्रप्रदेशच्या नेल्लूर जिल्ह्यात आहे. नेल्लूरपासून १५ किलोमीटर लांब या ठिकाणी दररोज कैक भाविक स्वामींच्या दर्शनासाठी येतात. प्रत्येकाला दोन वेळेचे जेवण दिले जाते. प्रत्येक भाविक श्रध्देने स्वामींना फुले अर्पण करतात. स्वामींच्या समाधीजवळ श्री साईप्रमाणे आजही धुनी जळत आहे. त्या धुनीत नारळ व लाकूड अगारबत्ती, कापूर व तांदूळ अर्पण केले जातात. शनिवारी लाखो भक्तांची रांग स्वामींच्या दर्शनासाठी लागलेली असते. शनिवारी दुपारी १२ ते सायंकाळी ४ पर्यंत जेवणाची सोय केली जाते.

नेल्लूर आर.टी.सी. बस स्टॅण्डपासून गोलगमुडीला जाण्यासाठी बससेवा उपलब्ध आहे. तेलगु भाषेत स्वामींच्या जीवनावर एकूण सात पुस्तके उपलब्ध आहेत. जगभरात स्वामींची किर्ती प्रसिध्द व्हावी अशी इच्छा मनात ठेवून मी मराठी भाषेतून हे लहानसे पुस्तक लिहिण्याचा प्रयत्न केला आहे. माझ्याकडून ज्या कांही लहान सहान चुका झाल्या असतील तर मला क्षमा करावी.

-----***-----***-----***-----